

Sygn. akt II Ca 366/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie:	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2015 roku

sprawy z wniosku A. M.

z udziałem M. L.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji obu stron

od postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 listopada 2014 roku, sygn. akt I Ns 1628/13

postanawia: oddalić obie apelacje i ustalić, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania odwoławczego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 366/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. orzekając w sprawie o podział majątku wspólnego małżonków M. L. i A. M.:

1. ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków M. L. i A. M., których wspólność ustawowa małżeńska ustała wskutek wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 5 października 2012 r. wydanego w sprawie sygn. akt I C 1311/12 orzekającego rozwód wchodzi:

a/ własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. przy ul. (...) blok (...) o wartości 85.500 zł (osiemdziesiąt pięć tysięcy pięćset) złotych wraz z wkładem budowlanym w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w P., dla którego w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Tryb. jest urządzona księga wieczysta (...),

b/ wyposażenie mieszkania w postaci mebli kuchennych, kuchni gazowej, mebli łazienkowych, pralki, łóżka, sofy, segmentu, stołu z krzesłami, dwóch szaf wnękowych o łącznej wartości 9.400,00 (dziewięć tysięcy czterysta) złotych,

c/ aparat fotograficzny o wartości 600,00 (sześćset złotych),

d/ jednostki rozrachunkowe w ilości 343,9266 (trzysta czterdzieści trzy całe i 9266/1000) zgromadzone na koncie wnioskodawczyni A. M. w (...) Spółce Akcyjnej w W.,

e) jednostki rozrachunkowe w ilości 477,9488 (czteryście siedemdziesiąt siedem całych i

9488/1000) zgromadzone na koncie uczestnika M. L. w (...)

(...) Spółce Akcyjnej w W.,

f) wierzytelność z tytułu sprzedaży przez wnioskodawczynię A. M. udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ (jedna druga) części w prawie własności samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...) w kwocie 2.000,00 (dwa tysiące) złotych;

2. dokonał podziału majątku wspólnego A. M. i M. L. w ten sposób, że:

a) na rzecz A. M. przyznał aparat fotograficzny oraz wierzytelność z tytułu sprzedaży udziału w prawie własności samochodu wymienione w punkcie 1 lit. c) i f) sentencji postanowienia,

b) na rzecz M. L. przyznał składniki majątku wymienione w punkcie 1 lit. a) i b) sentencji postanowienia,

c/ połowę opisanych w punkcie 1) lit. e) jednostek rozrachunkowych przyznał na wyłączną własność A. M.,

d/ połowę opisanych w punkcie 1) lit. d) jednostek rozrachunkowych przyznał na wyłączną własność M. L.;

3. zasądził od uczestnika postępowania M. L. na rzecz wnioskodawczyni A. M. tytułem dopłaty kwotę 9.960,00 (dziesięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt) złotych płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami nie wyższymi jednak niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w przypadku uchybienia terminowi płatności;

4. nakazał pobranie od wnioskodawczyni A. M. i od uczestnika M. L. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwot po 9,40 (dziewięć 40/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

5. zasądził od uczestnika postępowania M. L. na rzecz wnioskodawczyni A. M. kwotę 275,00 (dwieście siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawą rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

A. M. i M. L. zawarli związek małżeński w dniu 3 sierpnia 2007 r. Małżeństwo to zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 5 października 2012 r. w sprawie 1 C 1311/12. Wyrok uprawomocnił się 27 października 2012 r.

Strony nie zawierały żadnych umów majątkowych małżeńskich, wspólność majątkowa nie została zniesiona przez sąd rodzinny ani sąd ten nie ustanawiał rozdzielności majątkowej.

W trakcie małżeństwa strony nabyły własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. (...). przy ul. (...) (...) dla którego w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Tryb. jest urządzona księga wieczysta (...).

Zakup lokalu został częściowo sfinansowany z kredytu zaciągniętego przez strony w dniu 14 września 2007 r. w (...) S.A. w W.. Kredyt ten wynosił 85.500 zł, a jego zabezpieczeniem była hipoteka zwykła w wysokości 85.500 zł oraz hipoteka kaucyjna w wysokości 21.375 zł ustanowiona na kredytowanym spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego.

Nadto w skład majątku wspólnego wchodzi ruchomości w postaci mebli kuchennych i kuchenki gazowej, lodówki, mebli łazienkowych, pralki, łóżka, sofy wypoczynkowej, segmentu, stołu, krzesła, dwóch szaf wnękowych o łącznej wartości 9.400 zł stanowiące wyposażenie mieszkania oraz aparat fotograficzny o wartości 600 zł znajdujący się w posiadaniu wnioskodawcy.

A. M. ma 32 lata, jest zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na stanowisku (...) na podstawie umowy o czas nieokreślony. Jej średnie wynagrodzenie miesięczne z okresu 1.05.2013 r. - 31.07.2013 r. wynosiło 3.266,46 zł netto (4.581,41 zł brutto). Wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy nie uległa do chwili obecnej zmianie.

W lokalu mieszkalnym stanowiącym majątek wspólny mieszka obecnie uczestnik. Jesienią 2012 r. wnioskodawcy wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania z uwagi na konflikt małżeński. Uczestnik oczekiwał, aby wnioskodawcy płaciła za mieszkanie, on zaś deklarował spłatę kredytu i opłat za TV. Postawił warunek, że albo wnioskodawcy będzie ponosiła te opłaty albo ma wyprowadzić się z mieszkania. Przyczyna problemów małżeńskich było również nadużywanie przez uczestnika alkoholu - uczestnik po rozwiązaniu małżeństwa poddał się terapii odwykowej.

We wrześniu 2012 r. i w lipcu 2013 r. uczestniczka pojechała do wspólnego mieszkania, wówczas uczestnik był pod wpływem alkoholu, nie chciał wypuścić wnioskodawcy z mieszkania.

W lipcu 2013 r. uczestnik wymienił zamki w drzwiach i od tego czasu wnioskodawcy nie ma dostępu do mieszkania. Po ustaniu małżeństwa wszystkie opłaty związane z eksploatacją mieszkania ponosił mieszkający w tym lokalu uczestnik. Także uczestnik spłacał kredyt hipoteczny, za wyjątkiem jednej raty, którą zapłaciła wnioskodawcy. W okresie od ustania małżeństwa do września 2013 r. wnioskodawcy otrzymywała monity z banku informujące o opóźnieniu w spłacie kredytu przez uczestnika.

W dniu 14 kwietnia 2014 r. uczestnik nie chciał wpuścić wnioskodawcy do mieszkania, do którego wnioskodawcy przysłała po swe rzeczy osobiste. Wnioskodawcy zgłosiła odmowę wpuszczenia jej do mieszkania na Policję i w obecności funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w P.(...) weszła do mieszkania i zabrała swe rzeczy.

Wnioskodawcy obecnie wynajmuje mieszkanie w B., za które ponosi opłaty w łącznej kwocie 350 zł (czynsz i media). Po opuszczeniu wspólnego lokalu mieszkała przez pewien okres czasu u swojej siostry, potem u rodziców i partycypowała w kosztach utrzymania tych mieszkań. Nie ma, poza wspólnym kredytem hipotecznym, żadnych obciążeń kredytowych ani pożyczkowych. Posiada oszczędności w kwocie 10.000 zł na rachunku oszczędnościowym.

Uczestnik ma 36 lat, z zawodu jest elektrykiem - informatykiem. Od ustania małżeństwa do listopada 2013 r. uczestnik pozostawał bez pracy, utrzymywał się z zasiłku dla bezrobotnych. Uczestnik cały czas mieszka w lokalu mieszkalnym stanowiącym przedmiot majątku wspólnego. Ponosi koszty utrzymania mieszkania, które wraz z mediami wynoszą 550 zł miesięcznie. Jego wynagrodzenie za pracę wynosi 1.800 zł brutto. Posiada oszczędności w kwocie 3.000 zł

Od 26 listopada 2013 r. uczestnik jest zatrudniany przez agencję pracy tymczasowej jako pracownik produkcji na podstawie umów o pracę na okres 1 miesiąca z wynagrodzeniem brutto 11 zł za godzinę. Wynagrodzenie za pracę uczestnika w lipcu 2014 r. wynosiło 1.517,73 zł netto, a w sierpniu 2014 r. -1.711,29 zł netto.

Przed Urzędem Miasta P. (...) toczyło się postępowanie z wniosku uczestnika o wymeldowanie wnioskodawcy z pobytu stałego w mieszkaniu stron. W dniu 29 stycznia 2014 r. zostały przeprowadzone przez pracownika

Urzędu Miasta P.(...) oględziny, w trakcie których stwierdzono, że w mieszkaniu znajdowały się rzeczy osobiste wnioskodawczyni w postaci jej odzieży, bielizny, obuwia i kosmetyków. W trakcie oględzin uczestnik potwierdził wymianę zamków, twierdząc, że przyczyną wymiany zamków było to, że z mieszkania ginęły mu dokumenty.

Uczestnik leczył się psychiatrycznie od listopada 2012 r. maja 2013 r. z powodu zaburzeń depresyjnych o znacznym nasileniu.

Wnioskodawczyni figurowała w ewidencji Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w R. jako współwłaściciel samochodu marki V. P. C. o nr rej. (...).

Samochód ten został nabyty w dniu 3 sierpnia 2011 r. przez R. B. i A. M. za kwotę 4.800 zł.

Wnioskodawczyni w dniu 5 sierpnia 2013 r. spowodowała kolizję samochodem V. (...). W dniu 14 lutego 2014 r. samochód ten został sprzedany w stanie uszkodzonym.

Wierzytelność z tytułu sprzedaży tego samochodu wynosi 4.000 zł. (okoliczność niesporna)

W okresie od zaciągnięcia kredytu hipotecznego (listopad 2007 r.) do stycznia 2012 r. (przez 62 miesiące) zostały naliczone odsetki karne za opóźnienie w spłacie kredytu w łącznej kwocie 53,67 zł.

W okresie od uprawomocnienia się wyroku o rozwód, to jest od listopada 2012 r. uczestnik dokonał spłaty kredytu hipotecznego w łącznej kwocie 6.874,94 zł

Pomocy finansowej w spłacie kredytu udzielił uczestnikowi jego ojciec K. L..

Na dzień 1 listopada 2014 r. pozostała do spłaty z tytułu kredytu hipotecznego kwota 65.000 zł. Prezydent Miasta P. (...)decyzją z dnia 10 lipca 2014 r. odmówił wymeldowania A. M. z pobytu stałego w lokalu położonym w P. (...) przy ul. (...), a Wojewoda (...) decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 r. orzekł o utrzymaniu decyzji Prezydenta Miasta P. (...)w mocy.

W okresie trwania małżeństwa na rachunku wnioskodawczyni w A. (...) Towarzystwie (...) zostało zgromadzonych 343,9266 jednostek rozrachunkowych.

W okresie trwania małżeństwa na rachunku uczestnika w (...) Towarzystwie (...) zostało zgromadzonych 477,9488 jednostek rozrachunkowych.

Wartość rynkowa własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego wynosi 85.500 zł.

(okoliczność przyznana przez strony)

Mając takie ustalenia Sąd zważył, iż zgodnie z art. 31 k.r.o. z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich

Wspólność ustawowa istniejąca między stronami ustala z chwilą orzeczenia rozwodu.

W myśl art. 46 k.r.o. od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Odesłanie to odnosi się do grupy przepisów normujących podział spadku w sferze materialno -prawnej - art. 1035 -1046 k.c. Jednakże na mocy odesłania zawartego w art. 567 § 3 k.p.c. również przepisy postępowania o dział spadku są odpowiednio stosowane do postępowania o podziału majątku dorobkowego. Art. 1035 k.c. zawiera kolejne odesłanie nakazując do wspólności majątku spadkowego i działu spadku stosować odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych. Natomiast w art. 688 k.p.c. zawiera analogiczne odesłanie w sferze proceduralnej.

Odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o dziale spadku powoduje, iż przedmiotem podziału dokonywanego przez sąd powinien być cały majątek objęty wspólnością ustawową, a jego skład i wartość ustala sąd.

Skład majątku wspólnego uczestników niniejszego postępowania oraz wartość tego majątku była niesporna. Brak było zgody stron co do tego, który z małżonków powinien otrzymać własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego, do którego pretendowali oboje byli małżonkowie oraz pełnomocnik wnioskodawczyni kwestionował, aby jako nakład uczestnika na majątek wspólny traktować i rozliczać w tym postępowaniu opłaty ponoszone przez uczestnika na utrzymanie wspólnego mieszkania stron.

Wobec powyższej rozbieżności stanowisk Sąd był zobligowany do rozważenia, któremu z małżonków własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu winno być przyznane.

Sąd uznał, że wobec faktu wyłącznego zajmowania lokalu przez uczestnika od jesieni 2012 r. lokal ten stanowi jego centrum życiowe. Wnioskodawczyni od chwili wyprowadzenia się od uczestnika zamieszkiwała u swojej rodziny, a obecnie wynajmuje mieszkanie w B.. Pracuje w Ł.. Wnioskodawczyni argumentowała swe stanowisko w zakresie przyznania lokalu mieszkalnego na jej rzecz obawą, że uczestnik nie podołałby powinności spłaty kredytu, co spowoduje jej odpowiedzialność wobec banku jako zobowiązanej solidarnie do spłaty kredytu. Nadto wnioskodawczyni twierdziła, że ona sama nie otrzyma kredytu na zakup mieszkania jako, że jest kredytobiorcą kredytu hipotecznego zaciągniętego z uczestnikiem. W toku postępowania zgłosiła propozycję, by dokonać sprzedaży mieszkania i spłaty kredytu mieszkaniowego (rozprawa w dniu 6.03.2014 r. - k. 124), której to propozycji nie przyjął uczestnik (pismo - k. 138).

W ocenie Sądu obawy wnioskodawczyni co do wywiązywania się przez uczestnika z obowiązku spłaty kredytu są nieuzasadnione. Analizując spłatę tego kredytu w okresie od chwili jego zaciągnięcia w listopadzie 2007 r. wskazać należy, że do stycznia 2013 r. miały miejsce opóźnienia w jego spłacie, z którego to tytułu zastały naliczone odsetki karne w łącznej kwocie 53,67 zł (w okresie 62 miesięcy). Opóźnienia te nie były znaczne. Wnioskodawczyni nie udowodniła, by po lutym 2013 r. miały miejsce jakiegokolwiek opóźnienia w spłacie kredytu. Okoliczność, że stabilność zatrudnienia uczestnika może budzić wątpliwości - od wielu miesięcy zawiera krótkookresowe miesięczne umowy o prace jako pracownik tymczasowy - nie może sama w sobie przesądzać o przyznaniu lokalu na rzecz wnioskodawczyni. Jeśli się zważy, że uczestnik reguluje na bieżąco kredyt, obawa zaprzestania spłaty kredytu jest mało realna. Sytuacja materialna uczestnika nie jest dobra - oprócz spłaty kredytu w kwocie około 340 zł miesięcznie ponosi koszty utrzymania mieszkania w kwocie 550 zł miesięcznie, jednakże zważywszy na wsparcie finansowe ze strony jego ojca wywiązuje się na bieżąco ze wszystkich powinności. Posiada oszczędności na spłatę żony w kwocie 3.000 zł, deklaruje, że resztę środków na spłatę swej żony będzie miał z kredytu, który zamierza zaciągnąć.

Powyższe względy zadecydowały o przyznaniu lokalu mieszkalnego na rzecz uczestnika.

Konsekwencją powyższego jest również przyznanie rzeczy ruchomych znajdujących się w mieszkaniu i stanowiących jego wyposażenie zgodnie ze stanem posiadania na rzecz uczestnika. Natomiast aparat fotograficzny będący od dłuższego czasu w posiadaniu wnioskodawczyni został przyznany na jej rzecz. To samo dotyczy wierzytelności z tytułu sprzedaży udziału w samochodzie osobowym V. (...), który został nabyty w trakcie małżeństwa przez wnioskodawczynię i jako taki stał się przedmiotem majątku wspólnego (art. 31 § 1 k.r.o.). Ponieważ samochód ten został sprzedany, przedmiotem podziału jest wierzytelność z tytułu jego sprzedaży. Przy uwzględnieniu, że udział w prawie własności samochodu przynależny do majątku wspólnego stron wynosił 1/2 części, rozliczeniu podlega kwota 2.000 zł.

Jeśli chodzi o oszczędności stron zgromadzone na funduszach emerytalnych, to należało dokonać rozliczenia tych środków w sposób bezgotówkowy poprzez dokonanie przez fundusze wypłaty transferowej między kontami (art. 126 - 131 ustawy z dnia 28.08.1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych - tekst jednolity - Dz. U. z 2004 r., Nr 159, poz. 1667).

Co do zasady zgodnie z art. 45 § 1 zd. 2 k.r.o. każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swego majątku osobistego na majątek wspólny.

Uczestnik żądał potraktowania jako jego nakładu i w związku z tym rozliczenia w tym postępowaniu wydatków poniesionych na utrzymanie mieszkania oraz na spłatę kredytu hipotecznego.

Jeśli chodzi o te pierwsze koszty wskazać należy, że co do zasady w myśl art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Zasada obowiązku partycypacji w kosztach utrzymania mieszkania przez rozwiedzionych małżonków obowiązuje co do zasady w sytuacji gdy razem zamieszkują po rozwodzie we wspólnym mieszkaniu. W sytuacji, gdy z uwagi na konflikt małżeński jeden z małżonków opuszcza wspólne mieszkanie, obciążenie go obowiązkiem partycypacji w kosztach utrzymania mieszkania nie może mieć miejsca. Skoro uczestnik przyznał, że zażądał od wnioskodawczynie wyprowadzenia się z uwagi na konflikt na tle spraw finansowych (k. 65) a nadto w późniejszym czasie odmawiał wnioskodawczynie prawa do korzystania z mieszkania, nie może żądać obecnie rozliczenia z omawianego tytułu i koszty te obciążają go w całości.

Natomiast należało uwzględnić w tym postępowaniu, że uczestnik po ustaniu wspólności majątkowej samodzielnie dokonywał spłaty kredytu, który strony zaciągnęły w trakcie małżeństwa na zakup mieszkania, a podstawę materialno-prawną tych rozliczeń stanowi art. 207 k.c., zaś podstawę procesową art. 686 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. Jest to dług związany z majątkiem wspólnym ciążyący na obojgu byłych małżonkach powstały w czasie trwania wspólności majątkowej.

Kredyt ten został spłacony w łącznej kwocie 6.874,94 zł, stąd do rozliczenia pozostawała kwota 3.437,47 zł (6.874,94 zł : 2). Uczestnik udowodnił dokonanie samodzielnej spłaty kredytu za okres od ustania wspólności majątkowej od listopada 2012 r. do czerwca 2013 r. (co wynika z zaświadczenia (...) z dnia 25 czerwca 2013 r. (k. 18) oraz wpłaty po tej dacie udokumentowane potwierdzeniami znajdującymi się w pliku dokumentów umieszczonych w kopercie k. 46 oraz na k. 225- 240 i k. 319 i 320).

Przyznane uczestnikowi składniki majątku przedstawiają łączną wartość 29.400 zł (własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego -20.000 zł -zgodnie ze stanowiskiem stron na rozprawie w dniu 4.11.2014 r. k. 326 jest to kwota stanowiąca różnicę między wartością tego prawa a wysokością pozostałego do spłaty kredytu hipotecznego na dzień zamknięcia rozprawy, wyposażenie mieszkania w kwocie 9.400 zł). Składniki majątku przyznane wnioskodawczynie mają wartość 2.600 zł (aparatury fotograficznej i wierzytelność). Razem wartość majątku wynosi 32.000 zł. zatem w oparciu o art. 43 § 1 k.r.o. z tytułu spłaty wnioskodawczynie należałoby się spłata w kwocie 13.400 zł (32.000 zł :2 - 16.000 zł - 2.600 zł = 13.400 zł).

Przy uwzględnieniu, że wnioskodawczynią obciąża obowiązek rozliczenia się z połowy spłaconego przez uczestnika kredytu (art. 45 § 1 k.r.o.), czemu nie oponował pełnomocnik wnioskodawczynie w kwocie 3.440 zł (6.874,94: 2), uczestnik winien jest zapłacić wnioskodawczynie kwotę 9.960 zł (13.400 zł -3.440 zł) tytułem dopłaty.

Ustalając, że kwota ta będzie płatna jednorazowo w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia Sąd miał na względzie deklaracje uczestnika, że posiada oszczędności w kwocie 3.000 zł oraz, że reszta kwoty na spłatę będzie pochodziła z kredytu, który wg jego ustaleń jest w stanie otrzymać w banku. Okres 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia będzie wystarczający na pozyskanie tych środków. O ustalenie jednomiesięcznego okresu na uiszczenie dopłaty wnosił przy tym pełnomocnik uczestnika w swym piśmie złożonym po zamknięciu rozprawy k. 329). W ocenie Sądu tak ustalony termin uwzględnia również słuszny interes wnioskodawczynie, aby otrzymanie dopłaty nie było zbyt rozciągnięte w czasie.

Wskazać należy, że pełnomocnik uczestnika w piśmie złożonym po zamknięciu rozprawy (nazwanym załącznikiem do protokołu rozprawy) zmienił nieco swe wcześniejsze stanowisko co do sposobu podziału majątku ruchomego, w tym

aparatu fotograficznego, a nadto zażądał nakazania wnioskodawczyni opuszczenia lokalu mieszkalnego i opróżnienia z jej rzeczy osobistych. Ponieważ pismo to zostało złożone po zamknięciu rozprawy żądanie w nim zawarte nie wywołuje skutków prawnych (art. 316 § 1 k.p.c.). Na marginesie wskazać należy, że stanowisko uczestnika w zakresie żądania eksmisji wnioskodawczyni jest całkowicie niezrozumiałe, skoro wnioskodawczyni od 2012 r. nie mieszka w lokalu i jak wskazał pełnomocnik uczestnika w piśmie z dnia 6.03.2014 r. (k. 106 i 107) wnioskodawczyni zabrała z mieszkania swe rzeczy osobiste.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił przepis art. 520 § 1 i 2 k.p.c., zaś podstawę do obciążenia obu stron wydatkami poniesionymi tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa, a ustalonymi postanowieniem z dnia 6.02.2014 r. (k. 94) stanowił przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 520 § 2 k.p.c.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożyła tak wnioskodawczyni jak i uczestnik.

Wnioskodawczyni zaskarżyła postanowienie w pkt 2 lit.b i w pkt 3.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego w sprawie polegającą na uchybieniu przez sąd zasadom logicznego rozumowania i doświadczenie życiowego poprzez przyznanie na wyłączną własność uczestnikowi własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. (...) ul. (...) (...) (...) wraz z wyposażeniem mimo, iż nie jest on w stanie regulować rat kredytu zaciągniętego przez strony na zakup przedmiotowego mieszkania i pokrywać kosztów utrzymania mieszkania,

2. naruszenie art. 618 k.p.c. w związku z art. 623 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące niezasadnym przyznaniem uczestnikowi własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. (...) ul. (...) (...) (...) wraz z wyposażeniem bez uwzględnienia okoliczności zgodnie z interesem społeczno-gospodarczym mimo negatywnej oceny sytuacji finansowej i majątkowej uczestnika,

3. naruszenie przez sąd w skarżonym postanowieniu art. 207 k.c. w związku art. 686 k.p.c., art. 567 § 1 i 3 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące rozliczeniem przez sąd I - szej instancji rzekomych nakładów z majątku osobistego uczestnika na majątek odrębny stron w postaci wydatków poniesionych przez uczestnika na spłatę kredytu w wysokości 3.440,47 zł w sytuacji gdy wnioskodawczyni została pozbawiona prawa do przebywania we wspólnym lokalu przez uczestnika,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na niezasadnym ustaleniu, że:

a) powodem wyprowadzenia się wnioskodawczyni ze wspólnego mieszkania stron był brak zgody wnioskodawczyni na ponoszenie przez nią opłat za mieszkanie ,

b) uczestnik od listopada 2013 zatrudniony jest przez agencję pracy tymczasowej.

Powołując się na powyższe zarzuty wnioskodawczyni wniosła o:

zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie na rzecz wnioskodawczyni:

a) własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. (...) ul. (...) (...)

b) ruchomości opisane w pkt b) (przy czym wniosek o przyznanie na rzecz wnioskodawczyni w/w wyposażenia mieszkania opisanych w pkt 1 b postanowienia wnioskodawczyni uzależnia od przyznania jej własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w P. (...) ul. (...) (...) tj. wnioskodawczyni nie zainteresowana przyznaniem jej samego wyposażenia opisanego w pkt 1 b bez lokalu z pkt 1 a) postanowienia,

/ w przypadku uwzględnienia powyższych wniosków wnosła o :

c) zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwoty 13.400 zł. tytułem dopłaty płatnej w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia

ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I-szej instancji, zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Uczestnik zaskarżył postanowienie w pkt 3 i 5.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie art. 207 k.c. poprzez błędną interpretację i złe zastosowanie, w sytuacji gdy stronom do lokalu nie przysługuje tytuł własności tylko ograniczone prawo rzeczowe spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, a ponadto przez uznanie, że kwestia sporne między stronami mogą wykluczyć rozliczenie kosztów utrzymania tego prawa,

2. naruszenie art. 567 § 3 w zw. 686 k.p.c. poprzez brak rozstrzygnięcia w przedmiocie nakładów jakie poczynił uczestnik z majątku osobistego na majątek wspólny stron w postaci nakładów na utrzymanie wspólnego mieszkania (spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu) pomimo zgłoszenia stosownego wniosku;

3. naruszenie art. 520 § 2 i 3 k.p.c. poprzez nałożenie na uczestnika obowiązku poniesienia kosztów sądowych podczas gdy, sąd przychylił się do wniosków uczestnika;

Powołując się na takie zarzuty skarżący wnosil o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

a. zmianę punktu 3 i zasądzenie od uczestnika postępowania M.

L. na rzecz wnioskodawczyni kwoty 6.025,94 zł (słownie: sześć tysięcy dwadzieścia pięć złotych 94/100) w miejsce kwoty 9.960 zł.

b. zmianę w pkt 5 poprzez uznanie, że każda ze stron ponosi we własnym zakresie koszty postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji wnioskodawczyni jako dalej idącej stwierdzić należy, że nie zawiera ona uzasadnionych podstaw.

Przede wszystkim bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skarżąca zarzuciła bowiem sądowi niewłaściwą ocenę materiału dowodowego w sprawie polegającą na uchybieniu przez Sąd zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez przyznanie przez Sąd lokalu uczestnikowi pomimo, iż on nie jest w stanie regulować rat kredytu. Tak zbudowany zarzut nie może odnieść zamierzonego skutku. Zarzucenie bowiem sądowi naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. aby było skuteczne winno wskazywać szczegółowo jakie dowody Sąd niewłaściwie ocenił i dlaczego, a jakim nie przyznał przymiotu wiarygodności choć powinien to uczynić. Skarżący tak naprawdę nie wskazuje jakie to dowody Sąd błędnie ocenił naruszając zasadę logicznego rozumowania. Z zarzutu tego bezpośrednio wynika zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Rozważania skarżącego w tym zakresie stanowią jednakże nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawiają własny punkt widzenia. W okolicznościach niniejszej sprawy nie może zyskać to akceptacji Sądu.

Nie sposób także zarzucić sądowi naruszenia art. 618 k.p.c. w związku z art. 623 k.p.c. polegającej na niezasadnym przyznaniu lokalu wraz z wyposażeniem uczestnikowi pomimo negatywnej oceny jego sytuacji finansowej i majątkowej. Sąd swoje rozstrzygnięcie w tym zakresie należycie uzasadnił wskazując, iż sporny lokal jest centrum życiowym uczestnika a wnioskodawczyni nie był niezbędny skoro w toku procesu zgłaszała wniosek o sprzedaż tego lokalu. Oczywiście przyznanie lokalu jednej ze stron w sytuacji obciążenia lokalu kredytem hipotecznym zawsze będzie się wiązało z pewnym ryzykiem, iż strona, której przyznano lokal przestanie spłacać obciążający oboje małżonków kredyt hipoteczny. Niemniej jednak nie można z góry zakładać, iż uczestnik nie będzie spłacał kredytu zresztą takie samo założenie można by wskazać przyznając hipotetycznie lokal wnioskodawczyni. Pewną gwarancję spłaty kredytu przez uczestnika stanowi przecież lokal na którym jest ustanowiona hipoteka.

Nie doszło także do naruszenia art. 207 k.c. w związku z art. 686 k.p.c. i art. 567 § 1 i 3 k.p.c.. Zarzut wnioskodawczyni sprowadza się w zasadzie do tego, że sąd w sposób błędny orzekł o zwrocie na rzecz uczestnika 1/2 wydatków poniesionych przez uczestnika na spłatę kredytu w sytuacji gdy wnioskodawczyni została pozbawiona możliwości korzystania z lokalu. Rozstrzygnięcie tego rodzaju wiąże się z obowiązkiem zwrotu spłaconych długów obciążających majątek wspólny. Uczestnik część takiego długu spłacił w związku z czym ma obecnie pełne prawo domagać się odpowiedniej części do spłaty. Sąd dokonał słusznie tego rozliczenia i nie budzi to wątpliwości sądu odwoławczego.

Apelacja uczestnika także nie zawiera uzasadnionych podstaw. Ma rację skarżący, iż koszty utrzymania lokalu obciążają osoby, którym ten lokal przysługuje nie ma przy tym znaczenia czy dana osoba posiada lokal. Niemniej jednak w okolicznościach niniejszej sprawy żądanie takie sprzeczne jest z zasadami współżycia społecznego albowiem wnioskodawczyni pomimo zgłoszonych żądań nie została dopuszczona do posiadania lokalu. W tej sytuacji trudno odmówić racji Sądowi, że koszty te winny obciążać uczestnika w całości. Można jedynie dodać, iż obecne żądanie uczestnika w tym zakresie byłoby sprzeczne z elementarnym poczuciem sprawiedliwości zwłaszcza, że wnioskodawczyni nie występowała o zasądzenie na jej rzecz od uczestnika wynagrodzenia za korzystanie ze wspólnego lokalu z wyłączeniem wnioskodawczyni przez okres po swojej wyprowadzce pomimo, że domagała się dopuszczenia do posiadania.

Nie znajduje także podstaw zarzut naruszenia art. 520 § 1 i 2 k.p.c. albowiem uwzględniając ostateczny wynik sprawy oraz koszty poniesione przez wnioskodawczynię na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcie w tym zakresie odpowiada prawu.

Na oryginale właściwe podpisy